

представе у представу мења карактере које тумачи. У *Сеншандрејском јеванђељу* пролази кроз трансформацију од жене мироносице, до блуднице.

— Трансформација на сцени је ствар концентрације — објашњава Зорица, а ми додајемо и талента који са собом носи, затим вероватно и вежбе и дугогодишњег искуства.

И док на сцени изговара потресне стихове молитве једног хиландарског монаха, који као да су могли бити написани и данас, баш као и пре осам векова, Зорица сугестивно „пробија рампу“ и њена молитва за опрост грехова, постаје молитва сваког гледаоца понаособ, дирајући право у срце.

У представи је трансформација оно што публика уочава одмах, па тако Тибор Ембер, Ратко Краљевић и Јосо Маториц од болесника постају и великаши, цариници, фарисеји, а Тома Принц свог Пилата мора да трансформише у Неверног Тому.

Након дугог времена ван сцене, у улози Архангела Гаврила појављује се Горан Карагић, који открива да је лако научи свој текст, који је пун риме. Веома сугестивно Душан Вуковић гради свог Јована Крститеља, који на убедљив начин крштава не само некрштене на реци Јордан, већ и све присутне у публици, прскајући их водом.

Млади глумац Дејан Дујмов у неколико последњих година стиче искуство, да би од нешто мањих улога напредовао до значајних деоница у претходним представама. У *Сеншандрејском јеванђељу* се опробао у захтевној улози апостола Петра.

Од Митра Кркељића сазнајемо да

је доста научио од свог Јосифа, и да ће одсад на сасвим другачији начин размишљати о праштању и томе шта све човек може и треба да прихвати. Баш о прихватању божје воље је реч и када Марија, коју је у Новом Саду тумачила Тина Чорић, а на сцени у Будимпешти Јована Вечић, прихвата благе вести као слушкиња Господња. Обе младе глумице показале су да сасвим равноправно могу и заслужују да тумаче улогу Марије, баш као и заводљиве Саломе и смерне пастирке.

У представи играју: Бранимир Ђорђевић (Христос), Тина Чорић (Марија), Зорица Јурковић (Магдалена, блудница, мироносица), Јована Вечић (пастирка, Салома, млада), Јосо Маториц (Кајаф, Мелхиор), Тибор Ембер (Валтазар, бо-

Са истим жаром и надахнућем, ансамбл Српског позоришта у Мађарској је публици приредио два сата уживања и у Националном позоришту у Будимпешти, 7. октобра. Једина измена, у односу на представу у Новом Саду, односила се на две младе глумице, Тину Чорић и Јовану Вечић, која је на сцени у Будимпешти играла Марију.

По завршетку представе, на сцени се пред нашим глумцима и публиком појавио директор Националног позоришта Атила Видњански, који се захвалио на представи и позвао српске глумце на поновна гостовања. Директор Српског позоришта у Мађарској Милан Рус се захвалио директору Видњанском на могућности да насту-

ТЕАТАР

ћи игри, сусрету са колегама и померању театарских граница.

И док су глумци, хористи, чланови породица и пријатељи Српског позоришта у Мађарској с правом и сасвим заслужено, у Нађмезе улици славили успешне наступе и обнову представе која, по нашем мишљењу, означава уметнички печат и генетски код овог позоришта, остаје да се присетимо рада и труда читавог ансамбла, не само у уметничком смислу, већ и у техничко-организационом. Јер, требало је припремити сцену, поставити расвету и озвучење, распаковати, по поново спаковати костиме, транспортовати декор и инструменте, превести све учеснике и бринути о сваком детаљу, реквизитима и шминки, како би представа пред публиком засјала пуним сјајем, на високом професионалном нивоу, и била изведена на неколико различитих сцена у веома кратком времену.

Из представе у представу, ову врсту енергије и неуморног рада показују сви чланови Српског позоришта, који сами, када се светла погасе и аплауз публике утихне, брижљиво савијају своје костиме, демонтирају делове декора, уносе кофере у свој минибус, ако затреба постају и возачи, да би се опет латили истог посла када стигне нови позив за гостовање или закажу представу на свом пештанском Бродвеју.

— Месец дана смо живели са овом представом. Било је много детаља о којима сам бринуо: да глумци буду добро озвучени, да се музика иза њих добро чује, да распоредим микрофоне и микропортове, да сам осмислим светлосне ефекте и сл. Много су ми помогли техничари у Новом Саду и у Националном позоришту у Будимпешти, али ја увек долазим бар 4-5 сати пре представе, како бисмо погледали салу и све наместили — испрчао нам је Богдан Сабо, који се нада да ће

пе, а у истом дану на великој сцени играна је још једна пасија — мађарски комад *Csiksmlyói passió*, који је послужио као инспирација да се овај жанр обради на српском језику. Таква пракса се може назвати својеврсним трансфером култура, што Српско позориште не чини први пут.

— Управо је заслуга Српског позоришта из Мађарске, што су поједини

позоришни жанрови изведени први пут на српском језику. Пасија (мистеријске игре), оперета, музичка комедија или рок-опера нису се одомаћили на српском језичком простору и таква дела се до оснивања Српског позоришта у Мађарској уопште нису писала, а разлози вероватно леже у историјским и културним разликама, традицији и територијалној разуђености — сазнајемо од Милана Руса, који не престаје да буде прави *spiritus movens* нашег театра, увек се изнова радују-

бити још оваквих представа, али и журки на којима је он незаменљиви ди-џеј, који нас увек обрадује избором добре музике.

У разговору са уметничким секретаром позоришта Бранимиром Ђорђевићем, сазнајемо да глумце чека радна јесен, много наступа током октобра и новембра месеца, а већ је пристигао и позив за учешће на манифестацији „Месец српске културе“, у Темишвару.

Добрила Боројевић